

naar i det daglige Liv To staae ligeoverfor hinanden, hver paa et eensidigt Standpunkt, og skulle finde den paa begge Sider billige Prits, saa er det kun igjennem Taxationen, at dette skeer; det er den eneste Udvei, man har. Kan der findes en bedre og sikkrere Udvei, saa kom med den, men jeg kjender ingen. Vilde jeg berøre de enkelte Paragrapher, saa skulde jeg vise, hvorledes dette netop i Særdeleshed faaer Anvendelse paa en Modsigelse, og en heftig Modsigelse, som det ærede Medlem gjorde igaar.

Jeg vil nu forlade selve Sagen og kun betragte det Spørgsmaal, som dog egentlig nu alene foreligger: Skulle vi stemme for denne Lovs Overgang til tredie Behandling eller ikke, og hvilken Betydning ligger der i denne Afstemning? Stemme vi paa det nuværende Stadium imod, at Lovforslaget gaaer til tredie Behandling, saa vil denne Afstemning imod Lovforslaget ikke blive betragtet som om vi lagde det tilside, fordi det ikke kunde gaae videre fremad, fordi vi ikke haabede at kunne faae det forandret ved en kommende Behandling, men det vilde blive betragtet, som om det var vor Hensigt at forkaste Lovforslaget, selv forandret efter vore Ønsker og Haab (Kriger: Det er vilkaarligt! E. H. Hansen: Ja). Lad det være vilkaarligt, men de ærede Medlemmer, hvis Stemmer ere faldne for § 9 med en Brøk, de stemme nu for eller imod, saa have vi dog deres Stemme for det Bæsentlige af Sagen; de have i Form af en Tilførelse erkjendt det Princip, at der maa fradrages Noget i Værdien. Selv det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har været Brøken saa nær, som man kan komme den. Det ærede Medlem sagde nemlig om vor Ordførers Fremstilling af Sagen, at han ikke skulde være saa fjern fra at gaae ind paa den, og at han i grunden ikke syntes saa ilde om den, fordi den dog, idet den indrømmede Godtgjørelse for Fæstevangen, ikke egentlig var kommen bort fra det, som rimeligviis maatte gives eller kunde gives for den lettere Fæstevang efter Anordningen af 1806, og det var omtrent $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{12}$. Han har altsaa aabenbart indrømmet, at Anordningen af 1806, naar man engang i Virkeligheden

skulde træde frem med den, maatte fremsættes i en Brøks Størrelse, og at der altsaa virkelig vilde blive Noget at afdrage. Nu i dette Dieblif, ved Overgangen til tredie Behandling, dreier Spørgsmaalet sig altsaa om hans $\frac{1}{12}$ — ja, lad det endog kun være $\frac{1}{15}$ — og vore $\frac{6}{15}$; det er en Prutten paa fremmerviis, men det kunne vi komme til nærmere og endelig at afgjøre ved tredie Behandling. Principet, at Noget skal afdrages, have jo altsaa Alle erkjendt, og, hvormeget der skal afdrages, det vide vi jo ikke, naar vi gaae ud af Salen, efterat have henviist Loven til tredie Behandling, thi der vil det jo først foreligge. Jeg troer saaledes, at de, som indrømme, at en Evangslov enten er nødvendig eller kan blive nødvendig eller ønskelig, og som tillige indrømme, at Noget, om det end er nok saa lidt, maa afdrages for Fæsteindskrænkningens Værdi, bør stemme for Lovens Overgang til tredie Behandling, og roligt kunne gjøre det, da de i grunden ikke derved gaae et Skridt videre, end de ere gaaede ved at stemme for § 9, eller ved at gjøre de Indrømmelser, de have gjort. Jeg er overbevist om, i det Mindste er det saaledes Tilfældet med mig, at de fleste ikke paa nogen Maade vilde optage de Stemmegivninger, som nu falde for denne Lovs Overgang til 3die Behandling, som en Aerkjendelse af, at de slutte dem til Loven i Et og Alt, men kun som en Aerkjendelse af, at de betragte en Lov af denne Art som nødvendig i en nær Fremtid, ja, jeg vil gaae videre og sige, kun som en rimelig Nødvendighed, forsaavidt den frivillige Overenskomst eller Haabet derom ikke skulde skee Fyldest. Mere indholdes der ikke i at stemme for Loven, hvormod det at stemme mod den, er det samme som at sige: Selv en meget forandret Lov, men med det samme Grundprincip, den forfaste vi, thi vi ville i Virkeligheden aldrig nogen Evangslov, og vi ville have, at denne vor Votering skal vise, at den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har opnaaet sit andet Formaal, det nemlig at bevise, at en Evangslov vil man i Virkeligheden ikke have (Monrad: Det er urigtigt).

Formanden: Rigsdagsmanden for Skjø-